

PRESSKIT

DIVOČINA

Tagline:

Jak zachránit rodinu, když se blíží konec světa.

Logline:

Tajemné rodinné drama o tom, že skutečnou divočinu nenajdeme v lesích, ale v naší vlastní rodině.

Synopse 1:

Marta se rozhodne odejít z toxického vztahu s manželem Milanem a se svými dvěma dcerami hledá útočiště na odlehlém místě u svého stárnoucího otce. Místo očekávaného klidu se však ocitá ve světě jeho podivínské posedlosti blížící se apokalypsou. V rámci příprav na konec světa zapojuje Martu i vnučky do své „školy přežití“. Všudypřítomná divoká prasata, vzpomínky z dětství i sílící pocit, že ztrácí kontrolu nad vlastním životem, se pro Martu postupně mění v noční můru. Marty snaha vzít svůj život do vlastních rukou nabere po nečekaném příjezdu Milana dramatický vývoj, který málem vyústí v tragédii. Tajemné rodinné drama o odpuštění, hledání rovnováhy a o tom, že skutečnou divočinu nenajdeme v lesích, ale v naší vlastní rodině.

Synopse 2:

Drama o tom, že skutečná divočina je vlastní rodina! Marta s dětmi utíká od násilnického manžela Milana a hledá útočiště v domě svého dětství. Namísto klidu a bezpečí se musí konfrontovat se stárnoucím podivínským otcem-prepperem. Ten z domu na okraji lesa buduje soukromou pevnost, v níž se připravuje na konec světa. Martu i vnučky zapojí do své „školy přežití“. Když se nečekaně objeví Milan a chce si odvést dcery, Marty snaha vzít život do vlastních rukou nabere dramatický spád hrozící rodinnou apokalypsou.

O filmu:

Hlavní hrdinka Marta (Klára Issová) utíká s dcerami Agátou (Josefína Ramešová) a Mínou (Michaela Černá) od agresivního manžela Milana (Juraj Loj). Útočiště nachází na samotě u lesa u svého otce přezdívaného Starej (Jan Vlasák). Ten žije jako podivínský prepper, který celý svůj život zasvětil přípravám na blížící se konec světa a apokalypsou. Je přesvědčen, že přemnožená divoká prasata a otrávená řeka jsou jasnými důkazy, že civilizace se blíží k zániku.

Když se u domu objeví Milan a chce si děti odvést zpět, Starej ho vyžene a začne vnučky učit, jak přežít v divočině. Napětí v rodině vrcholí ve chvíli, kdy Agáta s Mínou, ovlivněné „školou přežití“, utečou do lesa, aby našly dědův tajný úkryt. Právě ve chvíli, kdy se do lesa chystají myslivci na lov prasat, se pátrání po dětech stává nejen dramatickým bojem o přežití, ale i šancí na znovunalezení víry v život, odpuštění a rodinné smíření.

Psychologické rodinné drama *Divočina* je celovečerním debutem režisérky Evženie Brabcové. Film odvážně otevírá témata, o kterých se v českém filmu příliš nemluví – od toxických vztahů a skrytého domácího násilí až po fenomén prepperství. Přesto se vyhybá tónu depresivního sociálního dramatu a ponechává prostor pro naději.

*“Příběh je částečně inspirován mou rodinou, především otcem, který žil mnoho let na chatě v blízkosti brdských lesů. Hlavní postava Divočiny Marta, matka dvou dcer, odráží mou osobní zkušenost, ovšem jen v určitých rovinách. S násilným partnerem ani s fyzickou agresí ve vztazích zkušenost nemám. Inspirovala jsem se příběhy svých známých. Toxické prvky a různé animozity se ale vyskytují ve všech rodinách,” říká **režisérka filmu Divočina Evženie Brabcová** a dodává: “Osudy našich postav se naplňují na pozadí zdánlivé, neurčité katastrofy. To, že dojde k vychýlení rovnováhy, se může stát takřka ze dne na den. Divočina je drama, které pracuje s prvky absurdity a scénář vznikl dlouho před pandemií. Nemohli jsme tušit, že se i ty nejdivočejší představy mohou tak rychle proměnit v realitu.”*

Film *Divočina* zkoumá propojení toxických rodinných vztahů s širšími obavami z úpadku životního prostředí a společenského kolapsu. Křehký příběh o mezigeneračním odcizení a prepperství se vyznačuje specifickým vizuálním stylem na pomezí realismu a pohádkové surrealitu. Využívá k tomu mimo jiné tísnivé záběry přemnožených divočáků z fotopastí, které slouží jako metafora strachu z nezadržitelných změn a úzkosti, jež v nás umocnila i nedávná pandemie covidu. Přes tato náročná témata, zkoumaná ale s lehkostí a hravostí, je *Divočina* především syrovou, intimní autorskou výpovědí o přežití, smíření s minulostí a nalezení naděje uprostřed chaosu.

“Ve filmové branži se občas s nadsázkou říká, že produkčně nejtěžší je točit film s dětmi nebo se zvířaty. Evženiin ambiciózní debut obsahuje obojí a troufnu si říct že dost povedeně. Kromě fenomenálního herectví Honzy Vlasáka, kterého jsem v podobné roli zatím neviděl, v kombinaci s dětskými herečkami, se kterými navázal opravdu velmi autentický vztah a připomněl tak nejen mně, ale i dalším členům štábu vzpomínky na dětství s dědou, mně osobně na filmu nejvíc oslovuje téma prepperství. Film jsme připravovali od roku 2017 a od té doby se všeobecný pocit, že svět není v pořádku, zintenzivňuje a rezonuje ve společnosti čím dál víc. Náš film

zkoumá rodinné vztahy právě na pozadí této plíživé hrozby konce světa. Divákům přinese především skvělé výkony Kláry Issové, Juraje Loje a zmíněného Jana Vlasáka, které tvoří absolutní osu celého příběhu. Věřím, že v kombinaci s výrazným stylem kameramana Davida Hofmanna přinášíme zážitek, který diváky osloví a otevře témata, nad nimiž právě v těchto dnech možná sami přemýšlejí,” říká o filmu jeho producent Jakub Rálek.

“Film Divočina pracuje s několika silnými vrstvami – rodinným dramatem, ekologickou úzkostí a rozpadem důvěry ve společnost. Téma chaosu/divočiny se v něm propisuje na několika úrovních – v přírodě, rodině, společnosti i psychice postav. Chaos zde není jednorázová katastrofa, ale postupné rozpadání řádu, které nenápadně prostupuje každodenností. Přestože je film zasazen do prostředí českého venkova, jeho témata jsou univerzální a podle mého názoru rezonují s dnešní atmosférou nejistoty, která je ve společnosti citelná. Každý divák se může ztotožnit s jinou vrstvou toho filmu, mně osobně je nejbližší svět Martiných dcer Agáty a Míny a jejich vztah s Martiným otcem, jejich dědečkem, bývalým vědcem a dnes osamělým prepperem,” dodává k filmu kreativní producentka České televize Kateřina Ondřejková.

Snímek se natáčel v autentickém prostředí podzimní české krajiny – mimo jiné v brdských lesích, v okolí Sezimova Ústí, na březích Lužnice, nedaleko Temelína i v architektonicky výjimečném prostoru „Věčná loviště“. Tyto reálné lokace poskytly ideální plátno pro kameramana Davida Hofmanna, jehož práce s přirozeným světlem a dynamickou ruční kamerou vtahuje diváka bezprostředně do děje. Syrovou realističností navíc střídá nezaměnitelná, až nadpřirozená atmosféra, kterou příběhu dodávají autentické záběry z nočních fotopastí rozmístěných v lese. O tu se přímo na place postarali také zvířecí herci – speciálně vycvičené divoké prase a tři selátka pod vedením handlerky Silvie Gogolycinové. Obrazová a atmosférická výjimečnost celého projektu byla umocněna vizuálními efekty a gradingem, které vznikly v renomovaných budapeštských laboratořích NFI Film lab. Ty se v nedávné době podílely například i na oscarovém snímku *Chudácci* režiséra Yorgose Lanthimose či na oceňovaném filmu *Brutalista*. Gradista filmu *Divočina* László Kovács, gradoval například filmy *Saulův syn* režiséra László Nemese nebo filmy Ildikó Enyedi. Scénář k filmu *Divočina* byl v roce 2020 oceněn Filmovou nadací jako nejlepší nerealizovaný scénář roku.

Rozhovor s Evženií Brabcovou (režisérkou a spoluscénáristkou):

Divočina je váš celovečerní režijní debut a jeho námět je osobní, částečně inspirovaný dětstvím s vaším tatínkem. Jak náročné bylo přenést takto intimní téma do scénáře?

Žádný příběh ani beletrie nefunguje tak, že byste vzali reálnou postavu a přenesli ji jedna ku jedné na plátno. Předobrazem postavy Starého, kterého hraje Honza Vlasák, byl můj táta opravdu jen částečně. Námět byl inspirovaný dobou, kdy žil sám na chatě u brdských lesů a měl tam takovou svéráznou domácnost. Na konec světa se ale naštěstí nechystal ani mě netrénoval na blížící se apokalypsu. Do scénáře jsem tedy nečerpala konkrétní události ze svého života, šlo mi spíše o zachycení silné atmosféry a pocitů z určitého období, které pro mě bylo nesmírně inspirativní. **Jde primárně o emocionální esenci, ne o doslovnou autobiografii.** Vnímala jsem tam takovou směs nánosů minulosti, strachu z budoucnosti a míjení se v životní realitě, což bylo podkreslené divočáky, kteří se každou noc hemžili okolo domu.

Samotná situace hlavní hrdinky Marty je částečně inspirovaná příběhem mojí kamarádky. Marta má velmi komplikovaného tátu a je celkem logické, že se jí následně nedaří ani partnerské vztahy s muži, což je častý model. Ženy si nesou otisky těchto vazeb do dospělosti a u partnerů pak často podvědomě hledají lásku, podporu a porozumění, které jim otec neuměl nebo nemohl dát. Nemusí to přitom znamenat, že by byl táta vyloženě násilník, úplně stačí určité intenzivní nebo chladnější nastavení v rodině. Ve filmu je to krásně vidět v momentě, kdy Marta za tátou přijíždí s nadějí, že získá oporu, ale zjišťuje, že si vůbec nerozumí. Táta, který si „jede svoje“ a chystá se na konec světa, pro ni představuje spíše další pocity zmaru.

Celé je to o vzájemném míjení, o určité rezignaci to vyřešit a posunout vztahy se svými blízkými. Ale i o tom, že někdy to prostě nejde a jediné, co lze udělat, je ten stav akceptovat a jít dál. Marta jede v podstatě na autopilota a její proměna není okázalá, ale na konci má naději. Tu nesou hlavně její dcery Agáta a Mína. Film na nich ukazuje i jeden zajímavý a velmi častý rodinný paradox: **ten samý muž, který jako otec v mnoha ohledech selhával, najednou dokáže skvěle a láskyplně fungovat v roli dědečka pro své vnučky.** Dívky nakonec transformují to, co jim předal, do nějaké lehkosti. Přijaly jeho „školu přežití“, jdou dál, a v tomto Martu vlastně přerostou. **Věřím, že toto mezigenerační naplnění lásky je hluboce lidské téma, ve kterém se řada diváků snadno najde.**

Jedním z hlavních motivů filmu je prepperství – příprava na konec světa. Proč jste si pro Váš film vybrala právě tento fenomén?

Prepperství vychází ze základního pocitu, že hrozí nebezpečí – konec světa – a je třeba se na něj připravit. Tento pocit však může být jen racionalizací úplně jiných problémů – pocitu vykořenění, strachu, vztahových a rodinných nejistot. Jde o fenomén, který úzce souvisí s naší lidskou podstatou: s potřebou postarat se o sebe a svou rodinu. Mě osobně velmi zajímá dnes tolik skloňovaná odolnost a připravenost na krize, a vnímala jsem ji už dávno předtím, než začala rezonovat ve veřejném prostoru.

Spojuji si to s hlubokým existenciálním pocitem, že svět kolem nás se neustále mění a věci mohou být najednou ze dne na den špatně. Pramení to už z mého dětství. Pamatuji si na velmi silný pocit ohrožení, když jsem jako malá viděla v televizi záběry z války v Perském zálivu. Zdály se mi pak noční můry a bála jsem se, že všichni umřeme. Dlouho jsem tento pocit, že věci mohou nabrat špatný směr, brala jen jako iracionální součást svého podvědomí. Ale před pár lety to začalo dostávat velmi konkrétní obrysy – od pandemie covidu se nestačíme divit, co se to ve světě děje. Právě při covidu se ukázalo takové to „prepperství po česku“ – všichni jsme odjeli na chalupy a naše připravenost dostala chalupářsko-kutilský rozměr. Něco podobného sledujeme i u postavy Starého v našem filmu, který se bojí nejen toho, co se děje venku ve světě, ale možná i vlastního selhání a konečnosti. Jeho „škola přežít“ je tak vlastně tragikomickou snahou předat své celoživotní zkušenosti vnučkám. Ačkoliv se jeho jednání může zdát absurdní, v určitý moment se najednou ukáže jako zcela racionální postup.

Právě tento paradox mě na tom všem zajímá nejvíc: myslíme si, jak žijeme racionálně a pragmaticky, ale ve výsledku nás naše nevědomí, strachy a obavy ovládají mnohem víc, než si dokážeme připustit. Jsme ve své podstatě iracionální bytosti. Koneckonců, podívejme se na dnešní svět – občas to opravdu vypadá jako ve špatném filmu, jako by ho ovládali pomatení starci.

Unikátní atmosféru dodávají filmu divoká prasata a noční záběry z fotopastí. Jakou roli pro vás tato zvířata v příběhu hrají a jak probíhalo samotné natáčení s divočáky?

Ve filmu symbolizují určité znepokojení, jsou takovým znejišťujícím elementem. Jsou to divoká zvířata, která se nebojí přijít až k našim příbytkům – chytrá stvoření, co budí respekt. Záběry z fotopastí jsem původně sbírala už právě na chatě a fascinovalo mě sledovat noční tvory, kteří v těchto záznamech působí jako nadpřirozené bytosti.

Při přípravě filmu jsme s divočáky pracovali na dvou úrovních. Jednak jsme jezdili do obory Morašice, kde nám umožnili natáčet zvířata jak na fotopasti, tak následně i na filmovou kameru Alexa. Paralelně s tím jsme pracovali se Silvií Glogolycínovou a její kříženou bachyní. Silvie, ač pracovala se zvířaty pro film poprvé, měla naprosto profesionální přístup a postupně nám pro natáčení připravila i tři selátka. Všechna si nakonec nechala. Dodnes o ně pečuje, má je opravdu ráda a moc bych jí přála, aby s nimi u filmu mohla pracovat i nadále.

Jaká byla vaše společná vizuální koncepce s kameramanem Davidem Hofmannem a co jste chtěli divákovi skrze obraz předat?

David je velmi zkušený kameraman a spolupráce s ním pro mě byla zásadní. Dlouho před natáčením jsme společně probírali tón a náladu filmu, ve výsledku ale byla naše

práce na place velmi intuitivní. K postavám jsme chtěli být co nejbližší, z čehož vyplynulo intimní a civilní pojetí scén. Hodně jsme využívali přirozené světlo a většinou jsme točili až do posledních minut soumraku.

Nezbytná byla také obrovská flexibilita, kterou jsme naštěstí společně s jeho kamerovým a osvětlovačským týmem měli. Bylo to možné především proto, že David na place nevytváří zbytečný tlak. Ví naprosto přesně, co chce, ale nálada zůstává pořád dobrá – a v tomto přístupu jsme byli naprosto za jedno.

Pro výslednou vizualitu filmu pak byla nesmírně důležitá i spolupráce s maďarským color gradistou László Kovácsem, který barvil mimo jiné oscarového Saulova syna režiséra Lászla Nemese, filmy Ildikó Enyedi nebo filmovou kopii Brutalisty. Možnost pracovat s postprodukčním studiem NFI Film Lab v Budapešti pro nás byla opravdu zásadní. Vedle toho bych ráda zmínila ještě Lajose Polescaka, supervizora vizuálních efektů, který s námi spolupracoval přímo na place. Jeho pomoc jsme potřebovali především u náročnějších záběrů, které se týkaly divočáků. Ráda bych doplnila, že pro vytvoření celkové atmosféry filmu byla také velmi důležitá spolupráce s autory hudby Katarzií a Jonatánem Pastirčákem a autorem zvukového mixu Tobiasem Potočným.

Máte za sebou úspěšnou kariéru filmové střihačky. Proč už vám tato role nestačila a jak moc vám naopak střihačská praxe pomohla při režii vlastního filmu?

Po nějaké podobě autorské tvorby jsem toužila už od dětství, kdy jsem se realizovala při režii školních divadelních představení, také jsem hodně fotila a pak jsem začala točit krátké filmy. Střih jsem posléze zvolila, protože jsem si nebyla jistá, co vlastně chci ve světě filmu dělat. Postupně se z toho pro mě stala vášeň. Časem se ale pro mě střižna stala extrémním „žroutem času“, který vyžadoval absolutní nasazení doslova od rána do noci. Zatímco dnešní generace už si více hlídá, aby nepracovala „od nevidím do nevidím“, pro nás starší bylo naprostým standardem stříhat i po nocích. Práce střihače je navíc solitérní disciplína, ve které děláte většinu věcí úplně sami. Jste natolik hluboce pohlceni v materiálu, že můžete začít ztrácet kontakt se skutečným světem, nežijete realitu a uniká vám vlastní život. V tom pracovním kolotoči se mi nakonec začalo jasně ukazovat, že mi chybí osobní realizace. Měla jsem touhu vrátit se k nějaké své tvůrčí lehkosti, kterou jsem kdysi měla, a začít vyprávět příběhy, které mě zajímají.

Při samotné režii mi zkušenost ze střižny poskytla obrovskou výhodu ve vnímání rytmu, skladebnosti i v detailním přemýšlení nad záběrováním. Velkým benefitem je schopnost poskládat si film v hlavě ještě předtím, než se vůbec natočí. Jako střihač

přesně víte, které záběry reálně nevyužijete, a vyhnete se tak zbytečnému natáčení scén ze všech úhlů takzvaně „pro jistotu“. V praxi se to u mě projevilo například tak, že jsme natáčeli mnohem více detailů zkrátka proto, že mi bylo od začátku jasné, k čemu poslouží a jak přesně do filmu zapadnou.

Ačkoliv má ale střihač „nakoukané“ obrovské množství materiálu a pozná fungující momenty, existují aspekty, ve kterých mu tato profese nepomůže. Nejpodstatnější klíč k režijní práci je totiž vedení herců. Pokud herecké emoce nefungují už během natáčení, ve střížně už to nezachráníte. Já jsem ale díky skvělému obsazení měla práci dost zjednodušenou. Jak Klára Issová a Honza Vlasák, tak i dětské herečky Míša a Josefína, fungovaly spolu na place výborně. Měla jsem obrovské štěstí na štáb plný talentovaných lidí a ta synergie od placu až po postprodukcí byla naprosto zásadní. Tím vůbec nejtěžším na roli režisérky je totiž udržet a uhájit svou vizi filmu od scénáře až po finální podobu.

Film jste připravovala a režírovala v době, kdy jste měla dvě malé děti. Jak se vůbec dá skloubit takto náročná profese filmařky s mateřstvím?

Na natáčení Divočiny jsem si paradoxně nejvíc užívala ten moment, kdy jsem večer přišla do hotelu, v klidu se najedla a vyspala. Byla jsem od běžných rodičovských starostí úplně odpojená, takže natáčení pro mě vlastně znamenalo ten největší odpočinek za hodně dlouhou dobu. Ono se to netýká nutně jen žen / rodičů v tvůrčích profesích, ale ten každodenní záprah s menšími dětmi je zkrátka tak velký, že ve světle toho může být jakákoliv práce nesmírně naplňující a nabíjející. Myslím si, že by okolí mělo ženám dopřát možnost realizovat se i v období, kdy jsou děti malé, a nenutit je čekat celou dekádu, až odrostou a péče o ně nebude tak pohlcující.

Často se jako řešení zmiňují dětské koutky přímo na place, ale to podle mě u filmu nefunguje. Je to dobrá myšlenka do lineárních profesí, když trávíte pracovní den například v kanceláři a kde může fungovat paní na hlídání. Jenže filmařina má úplně jinou dynamiku – jsou chvíle, kdy můžete trochu polevit, a naopak momenty, kdy se musíte vrcholně, absolutně soustředit. Samotné natáčení je samozřejmě náročné, ale spousta věcí v přípravných fázích se dá dělat poměrně flexibilně. Daleko větším utrpením pro mě z tohoto pohledu byla právě střížna. Vyžadovala totiž neúprosný každodenní režim: odvést děti do školky, přejet do střížny, tam se maximálně soustředit a pak jet zase rychle pryč.

Divočina otevírá těžká témata jako je domácí násilí nebo strach z budoucnosti. Vy ale zdůrazňujete, že nemá jít o depresivní drama. S jakým pocitem by podle vás měl divák z kina odcházet?

S pocitem, že život jde dál, i když se zrovna zdá, že se všechno hroutí. Konec světa

totiž nemusí znamenat jen všeobjímající globální katastrofu – může to být ztráta někoho blízkého, rozpad rodiny, osobní selhání... Zkrátka cokoliv. Důležité je snažit se jít dál, i když je to v ten daný moment to vůbec nejtěžší. Vždy je tu ale někdo nebo něco, kvůli čemu stojí za to neztrácet naději. Každý v sobě nakonec může najít něco, co mu už nikdo nevezme – vzpomínky, lásku, naději. Ač to možná zní kýčovitě, právě ty nejtěžší osudové změny nám většinou pomohou vnímat věci jednodušeji a jasně rozlišovat, co je v životě opravdu důležité.

Rozhovor s Klárou Issovou, představitelkou Marty:

Kláro, vaše postava Marty prchá s dětmi z toxického vztahu. Jak jste k takto psychologicky náročné roli hledala cestu?

Při přípravě na tuto roli jsem doslova ležela ve scénáři. Četla jsem ho každý den od začátku do konce, zapisovala si nápady a hledala reference ve vlastních životních zkušenostech. Chtěla jsem hodně potlačit takové to viditelné „herectví“ a nechat Martu vyznít jako skutečného člověka, díky čemuž, myslím, působí film místy až dokumentárně. Marta je pro mě tichá, nenápadná hrdinka – sice se ocitla v hraniční životní situaci úplně sama, ale přesto dělá postupné odvážné kroky vpřed.

Osu celého filmu tvoří váš vztah s podivínským stárnoucím otcem v podání Jana Vlasáka. Jaká byla vaše herecká spolupráce na ztvárnění pochroumaného mezigeneračního vztahu?

Tento vztah byl pro mě leitmotivem celého scénáře, který mě oslovil především svou syrovou pravdivostí. Ukazuje přesně ty problematické vztahy mezi dětmi a rodiči, které lidé často skrývají a o kterých se moc nemluví. Postava otce je něčím vyhraněná, zatatá a s radikální netrpělivostí léta ovládala celou rodinu. Marta si navíc uvědomuje, že si ve svém manželství podvědomě opakuje ten samý vzorec chování. Moje přesvědčení je, že když se lidé rozejdou ve zlém, někdy se prostě musí vrátit zpátky a pokusit se o usmíření, nebo alespoň přijmout fakt, že ten druhý je prostě nějaký. Jedině skrze toto přijetí nás dokáže život pustit dál. A mám pocit, že se nám to s Honzou Vlasákem podařilo zachytit – Marta díky němu nakonec překročí stín vlastní rodiny.

Velkou část natáčení jste strávili v lesích, v odlehlém domě a v podzimní přírodě. Ovlivnilo to vaši práci a vcítění se do pocitů Marty?

Určitě ano, k obrovské autenticitě nám tahle lokace velmi pomohla. Natáčeli jsme v téměř vybydleném, zaprášeném a promrzlém domě bez teplé vody. Byli jsme tam sice v kuse asi dva a půl týdne a měli štěstí na počasí, ale i tak jsme kolem domu místy chodili po kotníky v bahně, na začátku nás dokonce trochu přibrzdlily povodňové dny. Tyhle neutěšené, syrové podmínky mi obrovsky pomohly se do těch

těžkých stavů lépe dostat. Za studiovými zdmi by se tak sugestivní atmosféra uměle vytvářela jen velmi těžko.

Kromě skvělých herců Jana Vlasáka a Juraje Loje jste na place trávila většinu času se dvěma dětskými herečkami. Jak se vám společně podařilo vytvořit uvěřitelné rodinné pouto?

Já jsem už tak nějak celou kariéru nastavená lidem na place pomáhat. Když třeba vidím, že je někdo nervózní, nenápadně se k němu přidám a snažím se ho uklidnit a podpořit ho. U dětských herců funguji záměrně jako takový uklidňující element, sama sebe s nadsázkou označuji za takového „našeptávače“. Snažím se s dětmi mít přátelský vztah a dát jim maximální oporu ve vypjatých momentech. S oběma dětskými představitelkami jsme si sedly opravdu výborně. Jsou nesmírně talentované a vytvořily jsme si tak silné pouto, že jsme v kontaktu dodnes, přátelíme se a občas se mnou i jejich rodiče probírají další herecké kroky.

Nachází podle vás Marta v „divočině“ nakonec to, co celou dobu hledala?

Myslím, že nachází odvahu čelit realitě. Je v situaci, kdy už nemá kam jít a nezbývá jí nic jiného než zkusit tu rozbitou rodinnou situaci přeskládat tak, aby byla nějak schůdná. A hlavně nachází schopnost přijetí. Mně osobně se na tom filmu hrozně líbí to poselství, že se lidé musí umět podívat na své rodinné kostlivce a přijmout své stinné stránky – ty části sebe sama, které navenek nevypadají dokonale. Film ukazuje postavy zcela oproštěné od nějakých masek, prostě lidi v jejich pravém světle, přesně takové, jací skutečně jsou.

Divočina má nezanedbatelný ekologický přesah, ačkoliv není prvoplánově filmem o environmentální krizi. Rezovalo s vámi při čtení scénáře i toto téma?

Ano, tohle téma se mi líbilo velmi, i proto, že jestli se někde angažuji charitativně, tak je to nejvíce v ochraně přírody. Dost mě trápí, že jsme přírodu stále nezačali více chránit a že se kvůli tomu musí stávkovat a podepisovat petice. Čistou přírodu potřebujeme nejen pro ni samotnou, protože jsme její součástí a ne naopak, ale také pro naše zdraví. Ve filmu to však postava mého otce řeší radikálně, kdy je to také extrém a myslím, že každý extrém vede bohužel spíše k boji a odporu. Proto se snažím být více smířlivější, i když dříve jsem různým katastrofickým scénářům podléhala víc, ale časem jsem se rozhodla být vůči negativním zprávám rezervovanější. Nechci prožít život ve strachu a v panice. Věřím, že upínání se k podobným katastrofám a inklinace k různým radikálním názorům často pramení ze skrytého strachu z konečnosti. Marty otec ve filmu je občas natolik vyhraněný, že nepřijímá druhé, z čehož vzniká zbytečný boj. Se mnou tak mnohem víc rezonovala spíše potřeba nestrannosti, rovnováhy a budování vlastního klidu tak, abych už společnosti ani sobě neubližovala svými vlastními obavami.

Rozhovor s Janem Vlasákem, představitelem Starého

V Divočině hrajete roli Starého – podivínského samotáře, který se v lese připravuje na apokalypsu. Lákala vás tahle role?

Ano, určitě mě to lákalo. Každá takhle náročná role je pro mě herecká výzva a radost.

Jste vy sám člověk spjatý s přírodou a dovedete si představit podobný únik z civilizace, nebo je vám dědova „škola přežití“ vzdálená?

To mě tedy nikdy nenapadlo, připravovat se na konec světa. I když kvůli tomu světu, ve kterém nyní žijeme, by se to asi nabízelo. Chvilími se opravdu zdá, že ten konec světa není daleko. Občas jsem možná měl tyhle myšlenky v dětství – když třeba umřel někdo z rodiny, tak jsem se pozastavil a říkal si: tak tohle je konec. Ale že bych na to šel tak vědecky jako děda v Divočině, to ne.

Jaká byla vaše spolupráce s filmovými vnučkami, Josefínou a Michaelou, které stály před kamerou poprvé?

Holky byly bezvadné, bylo to s nimi moc příjemné. Trochu jsem samozřejmě čerpal i ze své vlastní dědečkovské zkušenosti. Také mi to celé natáčení hodně připomnělo dobu, kdy jsme za socialismu pobíhali ve škole s těmi igelitovými pytlíky na ruku a na nohu. To už asi dnešní generaci nic neřekne, ale na druhou stranu si myslím, že když vidím, jaké trendy sem teď přicházejí ze všech koutů světa, každý si v tom filmu může najít svoje.

S Klárou Issovou, která ztvárňuje vaši dceru Martu, máte na plátně velmi křehký vztah plný nevyřčených křivd. Jak jste s Klárou tohle náročné pouto otce a dcery na place budovali?

S Klárou jsme spolu hráli někdy před patnácti, dvaceti lety v Divadle pod Palmovkou v Ubohém vrahovi. Takže my se známe a mně se s ní pracuje skvěle, ona je vždy výborně připravená. Ten komplikovaný vztah táty a dcery jsme řešili docela důkladně ještě před natáčením a dobře jsme se na to připravili. Navíc u každé role vlastně můžete do jisté míry vycházet i z osobní zkušenosti.

Pro Evženii Brabcovou jde o celovečerní režijní debut. Jak se vám s ní spolupracovalo?

Už na castingu bylo celkem zřejmé, že jsem snad splnil její očekávání. Na place pak byla pečlivá, výborná, nic nenechala jen tak protéct mezi prsty. Všechno si dopředu připravila, zmapovala, našla a prověřila. Evženie je velice důkladná, takže spolupráci s ní si velmi pochvaluji.

Co byste filmu Divočina přál?

Filmu bych přál samozřejmě sukses, sukses, sukses. A určitě bych byl rád, kdyby si

ho všimli nejen kritici a odborníci, ale i diváci. Jsem totiž přesvědčen, že každý se v tom filmu do jisté míry může najít.

Rozhovor s Jurajem Lojem, představitelem Milana

Čeští diváci vás mají v živé paměti díky vaší roli ve filmu *Sbormistr*. V *Divočině* hrajete také poměrně toxickou postavu. Jak se vám negativní hrdinové ztvárňují?

Z hereckého hlediska se snažím postavy prvoplánově nekategorizovat na pozitivní a negativní, ale snažím se představit si, z čeho jejich chování pramení. U Milana jsou jeho projevy v hraničních situacích a jejich dopad na rodinu samozřejmě hrozný a destruktivní. Pokaždé ale zkoumám, proč se postava ocitla v dané situaci a proč reaguje zrovna takhle. Možná Milan sám zažil takové dětství a jeho mužským vzorem byl táta, který se k jeho mámě choval podobně? Rozhodně tím jeho jednání neobhajuji, ale pro vybudování té role potřebuji pochopit jeho hlubokou frustraci. Možná si podvědomě uvědomuje, že selhává jako muž i jako otec, ale zkrátka se na celou situaci neumí podívat z perspektivy své ženy a dětí. Pro mě i pro diváky tak zůstává otázkou, jestli u něj na konci proběhla nějaká katarze a jestli si plně uvědomil, co všechno zničil. Vždycky totiž říkám, že ta největší proměna přichází s tou největší bolestí.

V *Divočině* ztvárňujete tatínka dvou holčiček, sám jste ve skutečnosti otcem tří dětí. Vycházel jste při budování tohoto charakteru i z vlastní rodičovské zkušenosti?

Do velké míry ano. I já sám jsem měl kdysi dávno tendence řešit konflikty podobným způsobem. Nikdy to nebylo fyzické, to v žádném případě, ale byl jsem dosti omezený v tom nahlížet na věci z jiné perspektivy. Důsledky, které po těchto konfliktech přicházely, ve mně otevíraly nějaké bolesti a traumata z dětství. Naštěstí jsem byl ale schopen se tomu postavit a nějak si to vyřešit, abych se stal lepším člověkem – jak sám pro sebe, tak i pro své okolí.

Máte i vy osobně za sebou nějaká rodičovská selhání, o kterých s odstupem víte, že jste je sice myslel dobře, ale dopadla špatně?

Těch je hrozně moc. My jsme si totiž se ženou řekli, že naše výchova nebude pokračovat v kolejích našich rodičů, ale vezmeme to z úplně jiného konce. Uvědomili jsme si, že jsme v uvozovkách první generace, která se snaží dělat to jinak. A když s něčím začínáte úplně poprvé, uděláte spoustu chyb. S dětmi o tom normálně komunikujeme – přiznáváme, že děláme chyby, ale že se to snažíme dělat pro jejich i naše dobro, a ať nám to prominou. Vlastně se jen snažíme těch špatných rozhodnutí dělat co nejméně. Děti nám pak samy častokrát řeknou, co děláme špatně a jak

bychom to měli udělat. A do velké míry mají často pravdu.

Film Divočina nese několik témat – komplikovaný vztah hlavní hrdinky s otcem, její vztah s manželem i environmentální motivy. Který z těchto motivů s vámi osobně rezonoval nejsilněji?

Pro mě jako otce je jednoznačně nejsilnější ten vztah k dětem, potažmo k rodině. Když se rozpadne rodina za takových okolností, nejvíc trpí právě děti. Většinou slouží jako hromosvod mezi mámou a tátou a všechno to napětí si pak nesou v sobě. V tomto příběhu je to zvyrazněno ještě tím, že postava Milana děti vyloženě využívá k tomu, aby dosáhl svého – což je vůbec ta nejhorší možnost. Film ale nabízí obrovské množství vrstev a každý si tam najde to své. Zásadní je například vztah dcery a táty, který může sloužit jako zrcadlo toho, proč manželství Marty a Milana vlastně dopadlo tak, jak dopadlo. Znáte to, jak se říká, že si ženy často podvědomě vybírají za partnery prototypy svých otců. Možná, kdyby si Marta začala řešit své trauma a vztah se svým tátou, tak by s mým hrdinou nikdy neskončila a neměla s ním děti, protože by její osobní nastavení bylo úplně jiné. Ale to už je samozřejmě fabulace.

Jak se vám s Klárou Issovou takhle složitá vztahová dynamika na place tvořila?

Hrozně dobře. Nechci, aby to vyznělo jako fráze, ale já Kláru fakt obdivuji už dlouho a byla to pro mě čest s ní pracovat. Potvrdilo se mi přesně to, co jsem si myslel – její herecké nastavení je velmi blízké tomu mému. Chtěla jít u té postavy úplně „na kost“ a nebála se ani fyzických dotyků, takže jsem s ní mohl být před kamerou naprosto uvolněný. Hodně jsme si o těch situacích povídali a zkoušeli je na place nejrozumnějšími způsoby. Já se u rolí taky vždycky snažím jít až na dřev a udělat danou scénu co nejvěrněji, což se nám, myslím, docela povedlo. I když je pravda, že ty vyhrčené situace byly už při zkoušení fakt hnusné. Sám jsem ze sebe měl hrozně nepříjemný pocit, že jsem vůbec něčeho takového schopný.

Pro Evženii Brabcovou je Divočina debutem na poli hraného filmu. Jaká s ní byla spolupráce?

Pracovalo se mi s ní naprosto skvěle. Myslím si, že představuje obrovskou naději a světlo pro český i slovenský filmový trh, protože je neskutečně talentovaná a důsledná. Všechno měla perfektně připravené. Když se jí na place něco nezdálo a třeba to ještě ani neuměla přesně pojmenovat, ale emočně to necítila, byla ochotná tu scénu jet znovu, pozastavit se a popovídat si o tom. Mám moc rád režiséry, kteří to neberou jen tak, že si „udělají svou práci, nějak to odfajfkují a ono to nějak dopadne“, ale mají na paměti, že tvoří umělecké dílo a snaží se pracovat opravdu odpovědně. Evženie k tomu celému navíc přistupovala velmi osobně a myslím, že z

toho důvodu to bude hodně osobní i pro mnoho diváků. Budu moc rád, když s ní budu moct točit znovu.

Rozhovor s Janem Františkem Uherem, představitelem Kovboje

Od premiéry filmu Všechno bude uteklo pár let. Jaké to bylo stát znovu před kamerou a v čem byla práce na Divočině jiná než práce na Vašem debutu?

V době natáčení Všechno bude mi bylo 12 let, takže je to nějakých 8 let od natáčení. A já jsem si díky Divočině uvědomil, že je velký rozdíl v tom být dětský herec a, řekněme, dospělý herec. Pokud bych se tedy měl vůbec nazývat hercem. Já jsem totiž do té doby žil v přesvědčení, že to, co jsem zažil na filmu Všechno bude, je prostě herectví. Ale pravda je, že všechno bude, to byla zábava, to byla hra. A na Divočině už jsem musel opravdu vyjít ze své komfortní zóny.

Stát znovu před kamerou, to bylo v pohodě. Spíš šlo o ten zázrak, jak to vzniklo. V podstatě by se dalo říct, že náhodou. Já tedy na náhody nevěřím, ale bylo to tak, že se kameraman o mně zmínil Evženii a ta souhlasila s tím, aby mě oslovili. Poslali mi scénář, a když jsem si z něj kousek přečetl, působil na mě nesmírně přirozeně. Já jsem předtím absolvoval nějaké pokusy s reklamou a vůbec to nešlo. Nepovažoval jsem se za herce, protože jsem to nestudoval, měl jsem za sebou jen nějaký kurz a vlastně jsem nevěděl, jak k tomu přistoupit. A to se pak projevilo i na Divočině.

Co pro Vás bylo na natáčení Divočiny největší výzvou a jak jste se na roli připravoval?

Když přijde na ty největší výzvy, tak u Divočiny to byly momenty, kdy ten kovboj - moje postava - musí občas projevít sílu. Já věřím, že sám někdy projevuji sílu, ale ne takovým způsobem, že bych třeba zvyšoval hlas nebo se musel poprat. Já jsem prostě nebyl schopen vůbec zvýšit hlas nebo dokonce křičet. Nebylo to nějak extrémně náročné, ale najednou se ve mně začal velmi silně ozývat vnitřní kritik: „Ne, tohle nejsi ty, to nemůžeš hrát.“ Zaplať pánbůh za herecká doporučení a tipy Kláry Issové a samozřejmě také díky Evženii za její trpělivost a za to, že do toho se mnou vůbec šla.

Před pár lety jste v jednom rozhovoru řekl, že byste chtěl bydlet v Praze a žít se jako herec. Nyní máte za sebou zkušenost se studiem ve Velké Británii, tak jak to vlastně do budoucna plánujete?

Já jsem se také zpětně díval na nějaké své rozhovory z dřívějších a i pro mě je zajímavé sledovat ten vývoj. Prahu pořád miluju a rád se tam každý rok vracím. Byl bych rád, kdybych tam měl nějaké místo, kam se můžu vracet, ale aktuálně

mám představu, že stejně budu hodně cestovat. Co se týče herectví, tak od toho jsem se taky trošku vzdálil. Nespoléhám se na to jako na profesi, ze které bych mohl mít stabilní příjem. Je to pro mě spíš koníček. Nedostal jsem se na medicínu, kterou jsem chtěl studovat, a nedostal jsem se ani na DAMU, takže jsem se zkusil přihlásit na zahraniční univerzity. Zkusil jsem Dubaj, spíš tak z legrace, ale dostal jsem se na všechny tři dubajské univerzity na psychologii. Dubaj mi pak ale přišla daleko, tak jsem zkusil Londýn a i to mi vyšlo. Takže teď studuji psychologii v Londýně.

Psychologie a herectví vlastně možná mohou jít ruku v ruce, takže ono je to fajn si takhle občas zahrát. A právě i díky herectví člověk může v sobě objevovat určité pochody. Můžu pozorovat to, co jsem zažil, jak jsem se díky Divočině posunul a vlastně se i překonával. Zjistil jsem, že se nic nestane, když se zachováš jinak, než ti říká ego. Jsou to pro mě zajímavé poznatky a mám to rád. Takže bych bral možnost natáčet jednou za čas film, ale nehodlám na to nijak tlačit. Když to přijde, tak to přijde, a mezitím budu studovat. Mám před sebou ještě tři roky bakaláře, ale abych byl kvalifikovaný psychoterapeut nebo psycholog, tak to je ještě nejméně pět let studia.

Rozhovor s Lajosem Polescakem, supervizorem vizuálních efektů (VFX)

Kombinace práce s živými zvířaty během natáčení a vizuálních efektů má svá specifika. Jaké to bylo v případě filmu Divočina?

Práce se zvířaty pro mě byla velkou výzvou, ale zároveň i ohromnou zábavou. Naše vycvičená křížená bachyně a její selátka skvěle spolupracovali – a když jsme přidali pár pamlsků navíc, dokázali jsme z nich dostat skvělý výkon. Z pohledu VFX, kde je naprosto klíčové přesné umístění prvků v záběru, jsme pochopitelně museli být mnohem flexibilnější než při práci s lidskými herci. Upřímně řečeno ale divočáci odvedli fantastickou práci a na pokyny reagovali až překvapivě dobře.

Jaké byly další specifické aspekty spolupráce na Divočině? Je něco, co byste chtěl zvlášť zmínit?

Každý aspekt tohoto natáčení pro mě představoval neuvěřitelně pozitivní zkušenost. Měli jsme úžasný štáb a celý proces fungoval naprosto hladce. Byla to skvělá ukázka toho, čeho dokáže u celovečerního filmu dosáhnout malý tým nadšených a talentovaných lidí. Jen abyste si udělali představu o našem měřítku: na natáčení některých krátkých reklam se podílí více lidí, než kolik nás bylo v celé této produkci.

Jak vnímáte spolupráci s debutujícími režiséry, jako je Evženie Brabcová?

Evženie je nesmírně nadaná režisérka. Od samého začátku naší spolupráce bylo jasné, že má velmi silnou vizi. Přesně věděla, co chce, a – co je neméně důležité –

věděla i, jak toho dosáhnout. Měla jasnou představu o technických výzvách a navíc má vzácný talent nadchnout celý štáb pro svou vizi. Je zapálená pro věc, naprosto profesionální a já jsem upřímně rád, že jsem s ní mohl spolupracovat.

Rozhovor s László Kovácsem, Color gradistou (barvení obrazu)

Vytváření finálního vizuálního světa filmu je specifický proces. Jak vnímáte svou roli a jaká pro vás byla spolupráce s režisérkou Evženií Brabcovou?

Vytváření finálního vizuálního světa filmu je s každým tvůrcem jedinečná cesta. Mým hlavním úkolem je vždy podpořit a umocnit vizi režiséra a kameramana a zapojit do ní svůj vlastní vizuální styl tak, aby to filmu nepomohlo pouze esteticky, ale aby to podpořilo i samotnou dramaturgii. Evženie je mimořádně citlivá tvůrkyně, která klade na vizuální stránku obrovský důraz a věnuje jí zvláštní pozornost, což je pro coloristu vždy velká radost. Díky tomu cítím, že můj přínos pro film je důležitý. Během celého procesu se mnou jednali jako s rovnocenným kreativním partnerem, čehož si opravdu nesmírně vážím.

Za kamerou stál David Hofmann, který pracoval i s odlišnými formáty, včetně fotopastí. Jak jste k tomuto materiálu přistupovali z hlediska barvení obrazu?

Spolupráce s Davidem pro mě byla skvělá zkušenost. Našli jsme společnou řeč hned od začátku, je to fantasticky talentovaný kameraman. Hodně jsme se bavili o atmosféře filmu a o tom, jak pro něj vytvořit autentickou a jedinečnou vizuální identitu. Záběry na 16mm film i záznamy z fotopastí plnily ve snímku odlišné funkce a nechtěli jsme, aby vypadaly jednotvárně. Každý formát měl svůj specifický vizuální i dramaturgický účel. V Divočině se romanticky snová nálada dětství prolíná s rodinným dramatem a prvky thrilleru. Bylo pro nás nesmírně důležité udržet mezi těmito styly rovnováhu, sjednotit různé scény a zároveň příběhu dodat jemný, čistě filmový nádech.

Můžete přiblížit, jak konkrétně ovlivňuje color grading divácký zážitek a jaké postupy jste zvolili právě u Divočiny?

Prostřednictvím color gradingu (barvení obrazu) přibližujeme dramaturgii jednotlivých scén divákům za pomoci nejrůznějších nástrojů. Lidská psychika funguje fascinujícím způsobem – povědomý barevný tón nebo obraz často automaticky vyvolá určitý pocit. Použitím tónových palet nebo pomocí dramaturgických posunů dokážeme vyvolat pocity štěstí nebo vzrušení. Tyto efekty pak ještě umocňujeme dynamickými změnami barev a jasu přímo uvnitř scény. Rozhodováním o tom, co v záběru zesvětlíme, nebo naopak ztmavíme, vedeme divákovu pozornost. To vše pochopitelně funguje jen v dokonalém souladu s kamerou, osvětlením na place, střihem, hudbou, hereckými výkony i zvukovým designem. Často lze například

herecký výkon podpořit už jen tím, že si vybereme, které details ve tváři herce zvýrazníme, a které naopak potlačíme.

Je to celá řada vědomých rozhodnutí, která podporují sdělení a plynulost filmu. V Divočině jsme použili nespočet těchto technik, abychom divákům zajistili maximální možný zážitek. Určité situace tak byly ještě mrazivější a napínavější, nebo jsme naopak posílili ty křehčí, emotivní linky. Byl jsem opravdu nadšený, že mohu pracovat s tak talentovanými tvůrci, a film Divočina jsem si skutečně zamiloval. Doufám, že si najde cestu k širokému publiku, protože jde opravdu o výjimečné dílo.

Tvůrci:

Evženie Brabcová

Režisérka, scenáristka a střiháčka, absolventka FAMU v oboru střihové skladby. Jako debutující režisérka a spoluautorka scénáře dokončila v roce 2025 svůj celovečerní film Divočina (koprodukce Česko–Slovensko–Maďarsko), který bude uveden v roce 2026. Film představuje její osobní, poeticky laděný pohled na rodinné vztahy a proměnu člověka i krajiny.

Po absolvování FAMU spolupracovala jako střiháčka a dramaturgyně na řadě českých i mezinárodních dokumentů a hraných filmů. Podílela se mimo jiné na filmech Nikdy nebylo líp (2006), Hledá se prezident (2013), FC Roma (2016), či Gottland 2014, Moje nová tvář 2023. Jako střiháčka spolupracovala také na snímku Moje slunce Maad režisérky Michaely Pavlátové, nominovaném na Zlatý glóbus a oceněném Césarem. V roce 2017 absolvovala berlínský program NIPKOW, o rok později německý workshop Training Mentors for European Screenwriters and Filmmakers (Sources 2) a v roce 2019 byla vybrána mezi účastníky Berlinale Talents. Absolvovala také vzdělávací program MIDPOINT se specializací na script consulting. Brabcová je autorkou krátkých filmů Pan Mireček (2010) a Chata (2012) a spoluautorkou knihy o českém surrealistovi Ludvíku Švábovi Uklidit až po mé smrti (NFA, 2018). Její tvorba se vyznačuje autenticitou, imaginativním vizuálním přístupem a citlivým zkoumáním rodinných vztahů v kontextu společenských i přírodních změn.

Klára Issová

Herečka, představitelka Marty ve filmu Divočina. Narodila se v roce 1979 v Praze české matce a syrskému otci a dnes patří mezi nejvyhledávanější české herečky. Své herecké nadání začala rozvíjet na konzervatoři a první velkou roli získala už v pouhých 15 letech ve filmu Indiánské léto (1995). Za tento debut, v němž ji kritika i diváci okamžitě označili za výjimečný talent, získala svou první nominaci na Českého lva. Tuto prestižní cenu si následně odnesla hned za svou druhou filmovou roli ve snímku Nejasná zpráva o konci světa (1997). Zlomovým byl i její výkon ve

filmu *Anděl Exit* (2000), který definitivně potvrdil její výsadní postavení na české scéně.

Během své kariéry spolupracovala s předními tvůrci – například s Davidem Ondříčkem na úspěšném *Grandhotelu*, za který si kromě další nominace na Českého lva vysloužila prestižní ocenění Shooting Star na festivalu Berlinale v roce 2007. Dále hrála v Hřebejkově *Medvídkovi* (2007) nebo ve snímku legendárního Jana Švankmajera *Přežít svůj život* (2010). Pravidelně se uplatňuje také v zahraničních a mezinárodních produkcích; objevila se například ve slavných minisériích *Duna* (2000–2002), *Deník Anne Frankové* (2001) a *Mlhy Avalonu* (2000) či v seriálech *Bez hranic* (Crossing Lines) a *Kurýr* (Transporter: The Series).

Na televizních obrazovkách zazářila mimo jiné v historickém dramatu *Operace Silver A*, za které získala televizní cenu Elsa, a v řadě divácky oblíbených seriálů. Svoji hereckou všestrannost pravidelně prokazuje i na divadelních prknech, a to jak v klasických kusech (*Král Lear*, *Tramvaj do stanice Touha*), tak v moderních dramatech (*Na dotek*).

Jan Vlasák

Herec, představitel Martina otce a preppera, přezdívaného Starej, ve filmu *Divočina*. Patří k nejrespektovanějším a nejzkušenějším českým divadelním i filmovým hercům.

Vystudoval brněnskou JAMU a během své bohaté kariéry prošel řadou prestižních scén. Deset let byl členem činohry Národního divadla v Praze, působil mimo jiné v Rokoku a od roku 2006 je spjat s Městskými divadly pražskými. Na divadelních prknech ztvárnil nespočet stěžejních postav světového repertoáru, od Hamleta, Othella a Cyrana z Bergeracu až po Krále Leara či Willyho Lomana ve *Smrti obchodního cestujícího*.

Na stříbrném plátně se výrazně zapsal rolemi ve filmech jako *Výchova dívek v Čechách*, *Vratné lahve*, *Václav* nebo v historickém velkofilmu *Bathory*. Hojně se uplatňuje také v zahraničních produkcích; objevil se například v americkém hororu *Hostel* či v minisérii *Duna*. Z jeho nedávné filmografie vyniká role v úspěšném českém sci-fi *Bod obnovy* (2023). Televizní diváci jej velmi dobře znají z mnoha seriálů, jako jsou *První republika*, *Cirkus Bukowsky* nebo *Četníci z Luhačovic*.

Významná je rovněž jeho letitá práce pro rozhlas a dabing – českým divákům nezapomenutelně propůjčil hlas například Arthuru Weasleymu ve filmové sérii *Harry Potter* nebo panu Burnsovi v animovaném seriálu *Simpsonovi*.

Juraj Loj

Výrazný slovenský herec, který si u česko-slovenského publika získal uznání především díky náročným dramatickým rolím. Ve filmu *Divočina* ztvárňuje Milana, agresivního manžela hlavní hrdinky Marty, jehož nečekaný příjezd za rodinou na odlehlou samotu funguje jako hlavní katalyzátor vyhroceného konfliktu. Do širšího diváckého povědomí se nesmazatelně zapsal díky svému vynikajícímu výkonu v úspěšném životopisném dramatu režisérky Agnieszky Holland *Šarlatán* (2020). Českým divákům je velmi dobře známý i z filmu *Sbormistr*.

Jakub Rálek / Bfilm

Filmový producent působící napříč hranou, hybridní a animovanou tvorbou. Absolvent DAMU a FAMU zahájil kariéru na oceňovaných krátkých filmech *Pouštět draka* (Berlinale, Annecy) a *SH_T HAPPENS* (Benátky, Sundance). Později působil ve společnosti Bionaut, kde jako line producent realizoval webseriál *#martyisdead* (oceněný International Emmy Award). Po působení v TV Nova (CME Group), kde se podílel na rozvoji platformy VOYO, převzal vedení animačního studia Divize animace (2022) a následně se stal CEO společnosti BFILM.cz (2023). Ta se zaměřuje na autorské evropské koprodukce a stojí mimo jiné za celovečerními filmy *Block 5* (Locarno, Sarajevo, Castellinaria), *Anorgasmia* (Varšava) a hraným debutem *Evženie Brabcové Divočina*.

ZÁKLADNÍ INFORMACE:

- **Premiéra:** 2026
- **Žánr:** Psychologické rodinné drama
- **Stopáž:** 88 minut
- **Země původu:** Česko / Slovensko / Maďarsko
- **Produkce:** BFILM.cz
- **Koprodukce:** Grimaldi Production (SK), Filmfabriq (HU), Česká televize - kreativní producentka Kateřina Ondřejková

TVŮRCI A OBSAZENÍ:

- **Režie:** Evženie Brabcová
- **Scénář:** Evženie Brabcová, Aneta Sláma Honzková
- **Kamera:** David Hofmann
- **Hudba:** Katarzia, Jonatan Pjoni Pastirčák
- **Střih:** Mariana Kozáková, Evženie Brabcová
- **Zvuk:** Tobias Potočný, Adam Levý
- **Producent:** Jakub Rálek, Peter Badač, Gábor Osváth, Mirka Grimaldi

- **Hrají:** Klára Issová (Marta), Jan Vlasák (Starej), Juraj Loj (Milan), Jan František Uher (Kovboj), Josefína Ramešová (Agáta), Michaela Černá (Mína)

Kontakt pro média:

Lucie Medková, medkova@p2m.cz, +420 603 759 360

Klára Vorlíčková, vorlickova@p2m.cz, +420 776 459 208